

1

Til konstitueret politikommissær Desiré Rosenkvist.

Første gang jeg hørte lyden var for to måneder siden. Den er svær at beskrive. Det er, som om der er nogen inde i væggen. Lyden kommer ligesom hverken udefra eller indefra, og den kan dårligt betegnes som menneskelig. Men politiets bud forleden, da et par uniformerede ungersvende kom herud, virker nu, hvor jeg har haft tid til at tænke over det, nærmest fornærmende. Dengang vidste jeg ikke engang, hvad en husbuk var.

Det ved jeg nu.

Det er husbukkens larver, der lever meget længe inde i tørt gran- og fyrretræ, op til ti år inden de til sidst forpupper sig og kommer ud. Træet bliver fuldstændig udhulet, men udefra ser det friskt ud. Den eneste måde at bekæmpe husbukkens larver på er at brænde det angrebne træ eller gasse bygningen med giftgas.

Og de støjer, man kan tydeligt høre larverne gnave inde i det angrebne træværk. De er hverken ude eller inde; de er i mørket.

Men det er ikke den lyd, jeg har hørt. Medmindre jeg har min egen onde husbuk. For det føles faktisk, som om nogen er ude efter mig.

Jeg bor meget afsides. Ingen dukker op her spontant, ingen vildfarne campister, ingen nysgerrige ejendomsspekulanter, ingen lederteams som skal forestille at slappe af med en gang ironman. Dyr er der til gengæld, og min første tanke var selvfølgelig, at en ren eller måske endog en elg var kommet på afveje, braset gennem plankeværket og nu stod og rodede i mine klimatilpassede stauder. Men der var hverken spor i bedet eller hul i plankeværket. Og jeg ved, at hverken ren eller

elg kan hoppe over det; da jeg lod det opføre, dimensionerede jeg det med netop det for øje.

Der kan altså ikke være tale om noget andet dyr end mennesket. Også mennesker kan være umenneskelige. Spørgsmålet er, om vi ikke har verdensrekorden i umenneskelighed blandt alle jordens millioner af dyrearter. Til trods for at det er os, der skal forestille at være menneskelige.

Desuden vurderer forskerne, at vi kun har fundet højst halvdelen af klodens dyrearter.

Så det må altså alligevel være et menneske, der prøver at snige sig ind på mig. Og han – jeg går ud fra, at det er en mand – kan ikke have noget andet formål med at befinde sig heroppe på højsletten. Nu har det sneet, og jeg har ransaget sneen, men ikke fundet nogen spor, som ikke stammer fra mig selv. Ikke desto mindre ved jeg, at det sker; det sker hele tiden.

Nogen udspionerer mig.

Jeg er i Mørket.

I attenhundretallet affærdigede man alle indespærrede, friheds- og retfærdighedstørstende kvinder som hysteriske, og vi er desværre ikke kommet ret meget længere i dag. Jeg er klar over, at politiet for længst har affærdiget mig som en hystade, selvom I pakker jeres mening grundigt ind i begreber som »kværlant« og »konspirationsteoretiker« og sikkert allerede har en bekvem neuropsykiatrisk diagnose i baghånden. Held og lykke med det, siger jeg; jeg håber, I kløjs i diagnosen, når I står bøjet over mit skamferede lig.

For den mand vil mig intet godt.

Det bedrøver mig virkelig, at ingen tror på, hvad jeg siger. Eller – endnu værre – at alle tror, jeg er tosset. Jeg hørte godt betjentenes tonefald, da de var her. Jeg hørte dem, indirekte, da de satte sig ud i patruljevognen og klaskede sig på lårene af grin over vittigheden med »husbukken«. Som om jeg ikke kan høre forskel på en følehornssvingende billes uvorne afkom og en voksen mand med ondt i sinde. Som om jeg skulle blande deres respektive lyde sammen.

Jeg har prøvet så mange gange før, men ingen lytter til mig. Jeg er virkelig i mørket.

I ved lige så godt som jeg, at Operation Gladio var virkelighed, og at tobaksindustrien i USA tilsatte cigarettene afhængighedsfremkaldende stoffer. CIA har vitterlig en hjerteanfaldspistol, som ikke efterlader sig spor, og Scientology-folkene gennemførte deres Operation Snow White, selvom ingen troede på det.

Selv har jeg henledt opmærksomheden på, at Victor Gunnarsson rent faktisk blev set i Luntmakargatan lige efter mordet på Olof Palme – det findes på skrift – og jeg har personligt talt med en politimand, som indrømmer, at to af hinanden uafhængige vidner den julaften så en hvid sportsvogn tilhørende en lokal kriminalmand på vejen ved caféen på Kinnekulle.

Jeg har også med en vis ihærdighed prøvet at gøre jer begribeligt, at der ikke er spor af Essam Qasims dna på den kniv, der blev fundet i gulvafløbet i Strömstad, og at Penny Grundfelt tre år før mordet på Anders Larsson var aktiv som den sygeligt hadefulde profil DeathStar på Flashback. At kuglepensmærket på Lisa Widstrands balle tilmed blev nævnt i lokalpressen, uden at politiet tog sig af det, rejser tvivl om Karl Hedbloms skyld, og jeg har læst en mailveksling mellem tvillingerne Abubakir, hvor selv ammunitionen til den Ruger Mini 14, der skød hovedet af Sanchez, nævnes ved navn.

Men det har ikke jeres interesse.

Jeg får først jeres interesse, når jeg er blevet myrdet. Først som lig.

Ja, jeg skriver på maskine. Jeg droppede computeren, så snart jeg hørte sandheden om NSA. Det er jo derfor, Edward Snowden kan holde sig under radaren i Rusland: fordi han aldrig bruger computer. Han om nogen må vel døje med voldsomme abstinenser, men det lader sig trods alt gøre. Jeg surfer på min tablet, godt skjult, men skriver aldrig et ord på computeren. Det bliver gemt til evig tid i den store sky og kan blive mangfoldiggjort, så mange gange det skal være. Hvis

tvillingerne Abubakir for eksempel kunne læse, hvad jeg ved, så det sort ud for mig.

Nu hører jeg lyden igen, lige i dette øjeblik. Gode gud!

Det allerværste ved at skrive, mens det sker, er at han helt sikkert tager brevet her med sig. Med mit blod på. Bagefter skiller han sig af med det uden at tænke nærmere over det, som om det ingenting betød.

Og mig, der skriver med mit blod.

Ydervæggen, lige over kælderens. En fejende lyd, som om noget rent faktisk bevæger sig inde i væggen, dybt inde i mørket. Men jeg ved selvfølgelig godt, at han er udenfor, at han bevæger sig gennem de sneklædte blomsterbede. Jeg forstår bare ikke, hvad han vil.

Kom jeg alligevel til at lægge nogle uønskede sandheder ud på nettet, inden jeg droppede computeren? Er det faktisk en skyldig, som klarede frisag, og nu føler sin frihed truet af min viden? Eller er det bare en almindelig, gemen sadist, der ikke har nogen motiver ud over selve handlingen? En indbrudstyv, en voldtægtsmand, en lejemorder – det kan sådan set komme ud på ét, men jeg ville gerne vide hvorfor.

Vide, hvorfor jeg dør.

Jeg nægter at rejse mig op, nægter at holde op med at skrive. Den stadigt tidligere skumring er allerede faldet på, og jeg fornemmer, at himlen også er overskyet, for der er ligesom et andet mørke bag mørket.

Lyden igen. Den har flyttet sig. En hurtig, skrabende, slæbende lyd langs væggen, klart tættere på yderdøren.

Havde det endda bare været husbukkens larver.

Mit blik vil ikke slippe papiret. Ikke desto mindre føler jeg, at jeg virkelig må prøve at slippe ud. Mit stearinlys blafrer let i mørket, nær ved at slukkes. Det eneste, jeg hører, er smældene fra min skrivemaskine, en lyd der i enhver anden situation ville kunne tøjle mine løbske nerver.

Men ikke nu.

For nu hører jeg lyden igen, en flygtig puslen, en hastig skrabn. Den har aldrig været så tæt på.

To måneder med det her. Sommetider hver dag, sommetider med flere dages uudholdeligt mellemrum. Da jeg i dette øjeblik hører lyden henne ved terrassedøren, føles det næsten godt; jeg havde ikke holdt uvisheden ud ret meget længere.

Kælderen, som jeg holdt op med at bruge for et par år siden; jeg har ikke været dernede siden dengang. Lige idet jeg kikker hen på kælder døren, fejer et iskoldt vindpust gennem soveværelset. I samme nu som stearinlysets lille flamme går ud, hører

2

Torsdag d. 12. november kl. 14.17

Han hed Berger. Sam Berger.

Det var det eneste, han vidste. Ud over at han måtte ud. Væk.

Han lagde hånden mod køkkenvinduet; ruden var så kold, at det føltes, som om håndsveden var ved at lime finger-spidserne fast til glasset. Da han rykkede hånden til sig, var aftrykkene så tydelige, at han anede, at de for en stor del bestod af hud.

Det første, han så i ruden, var sig selv. Han løftede højre hånd, strakte pege- og langfinger ud, så hånden lignede en dobbeltløbet revolver.

Og skød sig selv.

Uden for vinduet var alt hvidt. Fuldkommen hvidt.

Det tykke lag sne var helt fladt. Det dækkede en åben flade, måske en mark, og marken syntes at strække sig ud i uendeligheden. Indtil han langt, langt borte registrerede en bevægelse, lige dér hvor synsfeltet ebbede ud. Da han anstrengte øjnene til det yderste, kunne han skimte, at det aflange rektangel, der bevægede sig hen over den hvide flades yderste kant, var en bus.

Det var der, han måtte hen.

Der var en vej dér. En vej ud. Væk.

Døren til hans stue havde for første gang ikke været lukket helt. Det var lykkedes ham at snige sig ud på det helt rigtige tidspunkt, i efter-frokost-døsigheden, og så havde han fundet hen til køkkenet, hvor han så vidt han vidste aldrig før havde været.

Køkkenpersonalet havde gjort eftermiddagskaffen klar; nogle termokander stod på en serveringsvogn ved siden af et

fad kanelnegle overdækket med husholdningsfilm. Ved siden af vognen hang der et antal hvide kitler.

Han så ud ad vinduet igen, tæt på ruden; kulden strålede imod hans ansigt. Han kikkede ned ad sin krop; under det, der i en anden sammenhæng ville kunne forveksles med afslappede hjemmebukser, var fødderne nøgne. Han viftede flygtigt med tærne, og det var, som om tærne selv indså, at han aldrig ville nå hen til vejen uden fodtøj.

Men han måtte og skulle ud. Væk. Han havde siddet her for længe.

Han havde været fraværende for længe.

Han gik et smut ud i bryggerset. Der stod faktisk et par støvler i en krog, og selvom de var mindst tre numre for små, stak han fødderne i dem. Tærne blev krummet sammen, men han kunne gå. Måske kunne han endog løbe.

Da han kom ud i køkkenet igen, hørte han høje stemmer gennem døren til hovedgangen. Døren var lukket, men det ville den næppe være ret længe.

Han snuppede alle de tre hvide kitler ved siden af serveringsvognen og gik de få skridt hen til den mindre køkkendør. Smerterne i de klemte tær gjorde ham klar i hovedet.

Han tog den første hvide kittel på, så den anden, men da han ville trække den tredje over de to første, var de råbende stemmer alt for tæt på hovedkøkkendøren. Han trykkede forsigtigt håndtaget ned og smuttede ud på sidegangen. Han lukkede døren efter sig, så stille han kunne, og hørte hoveddøren ryge op. Mens han løb ned ad den stadigt mørkere gang, trak han i den tredje kittel; støvlerne fik hans normalt så rappe løbeskridt til at virke som to klumpfødders slæbende, groteske trin.

Normalt? Der var overhovedet intet »normalt«. Da slet ikke løbeskridt. Det var, som om han var vågnet op til en fuldkommen tom, fuldkommen hvid verden.

En verden uden tegn.

Det, der virkede som minder, var ikke andet end sjælens fantomsmerter. Alt var væk, amputeret bort. Det var, som om hjernen målbevidst havde slettet sporene efter sig.

Ikke desto mindre genkendte han døren, han genkendte tilmed sprækken, som sendte en sky af kulde ind over gangens sidste mørke meter.

Han skubbede døren op. Tagterrassen var stor, intet mindre end enorm, som om den tilhørte et kongeslot, men kun et lille kvadrat foran døren var ryddet. Det var oversået med cigaretskod.

Han måtte have stået og røget herude på rygepladsen, dengang han stadig var inde i mørket. Sådan måtte det have været. Hvordan skulle han ellers have kunnet finde herud?

Men var han ikke holdt op med at ryge?

Uden for det ryddede kvadrat lå sneen meterdyb. Den var blevet ryddet væk i lag efter lag, så der var opstået en slags stejl trappe af tætpakket sne op til et sneplateau. Der var seks meter til tagterrassens rækværk og uvist hvor langt ned til jorden.

Til marken der førte hen til vejen. Til vejen der førte ud.

Væk.

Han moslede sig op på den dybe sne. Isskorperne var så tykke, at selv ikke hans uproportionelt små fødder gik igennem. Ikke førend til sidst, hvor kampen for at nå rækværket blev til en kamp for overhovedet at flytte sig. Han nåede rækværket i nøjagtig samme øjeblik, som han hørte lyde bag sig, fra terrassedøren.

Der var sikkert fem meter ned til det, han havde tolket som en vidtstrakt mark. Snelaget virkede dybere end oppe på tagterrassen, men hvis det var lige så hårdt, ville han brække benene. Men der var ingen vej udenom.

Han så sig ikke om, da han slyngede den ene fod efter den anden op og saksede over terrassens rækværk. De tre lag kitler flagrede om ham som sælsomme hvide vinger. De flagrede meget længe.

Han ramte sneen, sank i. Ja, han sank, sneen dæmpede nedslaget. Han faldt forover, slog en kolbøtte lige ind i den lidt mere end meterdybe sne. Han fik munden fuld af sne, kunne ikke få vejret.

Det varede lidt for længe, panikken skyllede ind over ham. Lavinepanik. Men så kom han på højkant, benene bar. Han spyttede sne, nøs sne, gylpede sne, men løb videre over marken. Hen mod vejen. Det gik ubarmhjertigt langsomt. Som at bevæge sig i kviksand.

Da han var kommet en halv snes meter, kastede han et blik over skulderen. To brede mænd stod oppe ved tagterrassens rækværk og gloede efter ham. Så forsvandt de.

Han fortsatte. Sneen var på én gang kompakt og porøs, let gennemtrængelig vandret, svært gennemtrængelig lodret. Det var en kamp mod elementerne. Og trods de tre lag hospitalskitler var det vanvittig koldt.

Det begyndte at sne. Store fnug dalede ned fra den mørkende himmel. Solen var allerede gået ned, da han opfattede en anden lyd end sin egen hektiske vejrtrækning. Han standse, vendte næsen op mod verdensaltet, lod snefnuggene lægge sig over ansigtet som en hullet ansigtsmaske, holdt vejret, lyttede.

Lyttede intenst.

I det svage, matte lys, der fulgte efter solnedgangen, skimtede han en bevægelse langt, langt borte. Til sidst kunne han også skelne formen. Et rektangel bevægede sig gennem det hvide.

Det var på vej hen mod ham. Han satte fra, tog et overentusiastisk skridt, der bragte ham ud af balance, overkompenserede for ikke at falde forover, faldt i stedet bagover, så lang han var, stadig med underbenene nede i sneen. Kunne ikke komme op; dansende snefnug lagde sig til rette på hans hornhinder, fik øjnene til at løbe i vand.

Han kunne simpelthen ikke komme op.

Han måtte lede dybt i sit inderste for at finde et glødende punkt af vilje, en godt skjult energireserve. Et stykke stærkt komprimeret voldsomhed. Med et brøl rejste han sig op. Sneen føg om ham, kitlerne baskede, som om han slog hårdt med vingerne. Han var en falden, men genopstanden sneengel. Han styrtede videre. Bussen nærmede sig, siden var

helt dækket af ophvirvlet sne, kun små partier af vinduerne var synlige. Chaufføren tændte forlygterne, kegler af lys skød ud fra rektanglet. Og den brummende diesellyd blev stærkere og stærkere.

Frihedens paradoksale stemme.

Han kunne se vejen nu, bugtet, ligesom nedsænket i det hvide dække. Han løb, det lod sig pludselig gøre at løbe, sneen gjorde ikke længere så stor modstand. Han så bussen sno sig nærmere og nærmere. Han havde ti meter tilbage til vejkannten. Han faldt ned på knæene, kom på benene igen. Bussen var ikke mange meter væk nu. Han hævede armene, vinkede vildt. Chaufføren kunne ikke undgå at se det vingede hvide væsen, indkapslet i en aura af hvirvlende puddersne.

Han løb videre, blev ved med at vinke, nåede hen til vejen, samlede sine allersidste kræfter til et længdespring over grøften. Bussen kom; et øjeblik syntes han, at han mødte chaufførens blik.

Men den sagtnede ikke farten.

Bussen sagtnede ikke farten.

Han rakte hånden ud mod dens snedækkede side, formede den til en klo, som om han ville standse de mange tons med ren viljestyrke. Bussen drønedes forbi ham, uden at hastigheden ændrede sig den mindste smule. Idet den svingede let til siden, så han tydeligt fem uregelmæssige streger på dens snedækkede side, mærker efter hans fingre.

Han så på sin stivfrosne højre hånd, de blodige fingerspidser, men kunne ingenting mærke. Intet som helst. Han sank ned på knæ. Han havde ikke engang kræfter til at skribe.

Bussen forsvandt i det fjerne, men efterlod en uigennemtrængelig sky; han befandt sig pludselig midt i en puddersnestorm. Den lagde sig langsomt, langsomt.

På den anden side af snefoget tonede noget frem. Noget der bevægede sig; som om det kom ham ved. To skikkelser dukkede op, to brede mænd i bevægelse. Den ene stod stadig og vinkede bussen forbi, som om tiden var helt af lave.

Den anden krydsede vejen, hævede sin knyttede næve og

slog ham lige i ansigtet. Selv var han sikker på, at han allerede var bevidstløs, da slaget ramte.

Det sidste, han hørte, var sneen, der åndeløst stille faldt fra himlen.

3

Torsdag d. 12. november kl. 17.48

En hvid flade. Der skete intet på den, var ikke et eneste tegn at aflæse.

Men efterhånden som synsfeltet udvidede sig, gled et par parallelle lysstofrør ind i hvidheden. Det ene af dem blinkede, svagt, men hurtigt, og kastede et nervøst pulserende skær hen over det hvide loft.

Han genkendte det flimrende lys. Han havde set det før. Men det kunne dårligt kaldes en erindring.

Den første bevidste tanke: Hvor mærkeligt at være så tømt, så uden alt. Kun en krop. Der var en grotesk frihed i det. En frihed fra fortiden.

Men nu også en helt anden følelse. Som om dør efter dør i hans hjerne åbnede sig mere og mere på klem. Som om han faktisk for første gang *ville* huske.

En mandestemme sagde myndigt:

»Kraftig nedkøling, men ingen egentlige kuldeskader.«

Han tvang blikket ned fra loftet. Den hvidklædte mand, der også havde et frodigt hvidt hår, foldede bandagen tilbage over hans højre hånd og gjorde den fast med et par stumper tape. Så mødte han hans blik.

Manden så ham længe ind i øjnene, missede eftertænksomt med sine egne og sagde:

»Jeg er doktor Stenbom. Kan du kende mig, Sam?«

Han rystede på hovedet. Han kunne ikke genkende den hvide mand. Men noget sagde ham, at det burde han kunne.

»Hånden ser i det mindste fin ud,« sagde doktor Stenbom og lagde – meget nænsomt, faktisk – nævnte hånd tilbage på hans lår.

»Bandagen har altså ikke noget med kuldeskader at gøre,

men skyldes, at det gik hårdt ud over dine fingerspidser, da du prøvede at slå kløerne i lokalbussen; vi har forbundet hver finger for sig. Efter hvad vi har fået oplyst, kørte bussen i det øjeblik godt firs kilometer i timen, og det kan forklare karakteren af sårskaderne. Men de skal nok hele i løbet af en uge eller to. Kan du huske, at du forsøgte at stoppe bussen, Sam?»

Til sin egen undren nikkede han. Han kunne faktisk godt huske det. Han huskede hele vanvidsvandringen. Han huskede køkkenet, rygepladsen, tagterrassen, marken. Han huskede sneen, der fyldte hans mund. Han huskede bussen. Han huskede de to brede mænd.

»Hvad jeg ikke rigtig forstår,« fortsatte doktor Stenbom og pegede, »er læsionerne i dit ansigt.«

Men det gør jeg, tænkte han og smilede flygtigt. I smug. Det fik det til at stramme på en mærkelig måde om ansigtet. Han mærkede på det – det følte, som om hele hovedet var forbundet.

»Kan du huske, hvordan du fik de læsioner i ansigtet?« spurgte lægen.

Han rystede på hovedet.

Doktor Stenbom nikkede langsomt, mere bekymret.

»Jeg syntes lige, jeg så en ny form for nærvær i dine øjne, Sam, men nu synes hukommelsen alligevel at svigte dig. Ved du, hvilken ugedag det er?«

Han rystede på hovedet. Han var ikke engang sikker på, at han kunne navnene på alle ugedagene. Der var da syv, ikke?

»Mandag,« sagde han.

»Nej,« sagde doktor Stenbom og rynkede panden.

»Tirsdag,« fortsatte han. »Onsdag, torsdag, fredag, søndag.«

»Du glemte lørdag, Sam.«

Han så op på loftet igen. Han havde glemt lørdag. Han kunne ikke engang finde ud af at tælle til syv.

»Sam, du har hjernerystelse,« sagde doktor Stenbom. »Måske skyldes det snarere den end ... din tidligere tilstand. Ved du, hvad du hedder?«

»Sam Berger,« sagde han.

»Godt. Og kan du huske, hvordan du kom hertil?«

Noget rørte vagt på sig i hans indre, snarere nede i nakken end oppe under issen. I rygmarven? Et billede: tæt snefog mod forruden af en bil, et flygtigt spejlbillede i samme rude, et menneskes hår. Så var det væk igen.

Han rystede på hovedet. Doktor Stenbom nikkede.

»Men du kan godt huske, at du prøvede at flygte?«

Han nikkede.

»Det er sgu da klart, at jeg prøvede at flygte,« sagde han. »Jeg aner jo ikke, hvor jeg er. På Nordpolen, eller hvad?«

Doktor Stenbom lo kort, men blev straks alvorlig igen.

»Kan du huske, hvem der kørte dig hertil?«

Vage erindringer igen, ufuldstændige billeder, som sønderrevne fotografier. Han rystede på hovedet.

»Kan du huske, om det var en mand eller en kvinde?«

»En kvinde,« sagde han straks, til sin egen forbløffelse.

»Godt, Sam. Kan du huske, hvordan hun så ud?«

»Lyshåret.«

»Vi har overvågningsbilleder fra hovedindgangen,« sagde doktor Stenbom. »Det stemmer perfekt, der var en lyshåret kvinde derude. Men hun efterlod dig dér, i sneen. Vi måtte ud og bære dig ind, Sam. Hvem var hun?«

Han kunne mærke, når han blinkede med øjnene. Hvert blink fik bandagen til at stramme. Havde han forbindelse om hele hovedet?

»Det ved jeg ikke,« sagde han.

»Det gør vi heller ikke,« sagde doktor Stenbom og slog ud med hænderne. »Vi har ingen pårørende, som vi kan kontakte, nu hvor du er ved at komme dig.«

»Er jeg ved at komme mig?« spurgte han.

»Det vil jeg nok trods alt mene,« smilede doktor Stenbom og rejste sig. »Jeg synes, det går den rigtige vej, Sam.«

»Jeg har ingen anelse om, hvor jeg er på vej hen.«

»Vi må skynde os langsomt, Sam. Hvis du ikke ved, hvor du er på vej hen, haster det vel heller ikke så meget at komme derhen.«

»Hvad laver du nu?«

»Jeg sætter droppet i igen, Sam. Det drop, du efterhånden har haft et par uger. Samme dosis. Vi kan lidt efter lidt begynde at sætte den ned.«

»Men hvad er det, jeg får?«

»Hovedsagelig intravenøs ernæring,« sagde doktor Stenbom. »Du har ligesom ikke været i stand til at tage næring til dig på anden vis, Sam. Men også et beroligende middel. Du havde i allerhøjeste grad brug for det i starten, og du har mindst lige så meget brug for det nu, hvor virkeligheden lige så stille vender tilbage.«

Han betragtede plastrene i venstre albuebøjning. Et gult mundstykke stak ud mellem dem. Lægen førte slangen fra infusionsposen i dropstativet over hans hoved ind i mundstykket. Så stillede han sig med hænderne i siden og kikkede på sin patient. Rynkede øjenbrynene og sagde:

»Du stak af, Sam. Hvis ikke personalet havde opdaget det, var du gået den visse død i møde derude i kulden. Den normale modforanstaltning ville være at fiksere dig, spænde dig fast til sengen for dit eget bedste. Det vælger jeg dog ikke at gøre, for jeg tror godt, du forstår, at det ikke er os, du flygter fra, Sam, det er fra virkeligheden, fra dine erindringer. Og at dømme efter, hvad det øvrige personale og jeg har hørt i løbet af disse uger, bliver det ikke smertefrit, når minderne vender tilbage. Det vil jeg gerne have, at du gør dig klart, Sam, og at du måske tilmed husker det. Det bliver *ikke* smertefrit.«

Doktor Stenbom blev stående et øjeblik mere og iagttog ham. Et granskende blik, og så var han væk. Muligvis lød der et klik fra en lås, da døren gled i bag ham.

Men som han lå der i sengen, så han kun den gule tingest, der stak op af armen. Han begyndte langsomt at lirke de strimler af kirurgtape løs, som holdt mundstykket på plads.

Huden i det område, hvor den tykke kanyle var stukket i, var ikke alene blå, men også oversået med mere eller mindre helede nålestik; der var ingen tvivl om, at han havde ligget her ganske længe. Et par uger, efter hvad doktor fucking Stenbom

havde sagt, men det kunne være betydelig længere. Tiden var stadig blottet for betydning.

Han trak kanylen ud med et ryk. En ret svag blodstråle løb ud af albuebøjningen, som om der ikke rigtig var noget blodtryk tilbage. Strålen blev til en piblen, og han rykkede puden ud under hovedet, trak pudebetrækket af og anbragte puden under armen. Blodet bugtede sig langsomt ned på den og voksede lidt efter lidt til en plamage.

Han bøjede den tykke kanyle; det var sværere, end han havde forestillet sig. Til sidst var den let buet. Han holdt den op mod lyset og granskede den. Så skød han den ind i det endnu blødende sår, pirkede rundt, ledte efter hullet i blodåren.

Smerten gjorde ham klar i hovedet.

Han holdt øje med huden. Et par centimeter neden for indgangssåret opstod der en lille udbuling. Han trykkede lidt hårdere, bulen voksede. Til sidst gik der hul på huden. Indefra. Den krumme kanyle kom ud gennem den. Blodet sivede ud af begge huller, indgangshullet og udgangshullet.

Han så et hul for sig, et skudhul. Billedet gled forbi, forsøgte at blive hængende. Insisterede.

Men en klar væske midt i blodet skubbede billedet væk. Væsken dryppede ud af spidsen på den bøjede kanyle. Dryp, dryp. Infusionsvæske. Den strømmede ikke længere ind i hans årer og forgiftede hans krop.

Og hans sjæl.

Han satte tapen tilbage over sårene, formede en lille tunnel under den, ventede, til han så den første klare dråbe løbe ud af tunnellen, ned på puden. Så justerede han det gule mundstykke, og det hele så ud som før.

Han lagde den blodplettede pude på den anden side af sengen, som for at lade den tørre, svingede benene ud og satte sig op på sengekanten. Så flyttede han kropsvægten over på underkroppen og rejste sig op. Det gyngede lidt, smerterne lynede gennem hovedet, men han holdt sig oppe. Så tog han et første prøvende skridt, et til. Og vel var skrid-

tene vaklende, vel støttede han sig kraftigt til dropstativet, men benene bar.

I den anden ende af det nøgne rum var der en håndvask med et spejl over. Han ravede derhen, så det mærkelige mumieansigt, fandt det logisk. Manden uden erindringer, manden uden ansigt. Det var ikke Sam Bergers spejlbillede. Han lod fingrene glide hen over bandagen; det var, som om han så en helt anden i spejlet.

En helt anden. Spejlbilledet af en helt anden. Pludselig var spejlet en rude, måske forruden af en bil, og pludselig var det ikke klart og blankt, men fyldt med noget, der hvirvlede rundt. Det var snefnug, store, flade snefnug, som hvirvlede ned mod forruden, som om bilen trængte gennem et virvar af hastigt opblussende lysflager. Og i en kortvarig genspejling så han noget andet. Det var ikke hans spejlbillede, ikke Sam Bergers. Håret var lyst. Men der var ikke noget ansigt, kun håret. Og så var det hele væk. Kun den sælsomt stirrende mumie var tilbage. Og ikke i en bilrude, men i et spejl i et nøgent, trøstesløst rum i noget, der vel trods alt måtte være en form for sundhedsinstitution.

Han gik væk fra spejlet, ville ikke se mere. Vaklede hen til vinduet. Kikkede ud. Marken, der før havde været så hvid, var nu helt sort. Der var intet at se, ingen måne, ikke en eneste stjerne, kun bælgmørke. Det var ikke engang til at se, om det sneede.

Men det gjorde det vel.

Han undslap ikke sit spejlbillede. Mumien igen. Men nu lavede mumien Sam Berger-gestussen, hævdede den forbundne højrehånd og skød sig selv med en dobbeltløbet revolver.

Derefter blev han helt stille. Som en skikkelse ved et bord. Lynsnar forvirring. Bord? Skikkelse?

Den frygtelige følelse af at huske noget, som man slet ikke kan huske. Kun dette tomrum.

Han blev stående ved den kulsorte rude. Han så sit eget spejlbillede, det mumificerede. I baggrunden tonede ting og sager frem, byggede sig op for øjnene af ham. Et rum, et stort,

næsten tomt hus. Tunge regndråber mod vinduet. En skikkelse, der sad på en stol midt i rummet. En tomhed, stilhed der ikke kunne sammenlignes med noget andet. Et møblement, der tonede frem – eller snarere en mangel på møblement. Et næsten helt umøbleret interiør. Et skrig af ubestemmelig art som steg mod det forholdsvis høje loft. Men ikke mere. Ikke mere. Eller, jo.

Et menneskes hår. Lyst hår. Hele hjernen gik i spin.

Den siddende skikkelse. Alting sløret.

En firkløver. Og så en pludselig eksplosion af vold. Vold og blod. Et hus fuldt af smerte. Skudhuller overalt. I gulvet.

Skudhuller i gulvet.

En siddende skikkelse. En kvinde. Stilhed.

Så var der en kælder, en mørk kældertrappe. Dér magtede han ikke at gå ned. Hjernen stejlede.

Noget begyndte at snurre rundt, han anede ikke, hvor det kom fra. To personer, endnu fjernere, som om han så dem på lang afstand. I både tid og rum. Først gik de, så sad de stille, meget tæt på.

De snurrede rundt i vild fart.

Måske var dette virkeligheden: Månen listede sig frem bag en sky, den lyste på de langsomt vuggende snefnug. De dansede snarere end hvirvlede mod forruden. Det var faktisk muligt at følge hvert enkelt fnug, uberørt af al tid, al hastighed.

For der var ingen hastighed. Den var inden i ham og ingen andre steder. Og dér gik det stærkt.

Erindringernes uudgrundelige vaghed: Alt gled væk. Lige som han var ved at fange et billede, smuttede det fra ham.

De to personer igen, en stor og en lille. Et makkerpar. Han tvang sig til at holde fast i dem, selvom de bevægede sig hen mod bordet. Den store var ham selv, det var Sam Berger, og der var en kvinde ved siden af ham. Men det var ikke en lyshåret kvinde, hende her var mørk, ret lille, med pagehår. Han forsøgte forgæves at komme på navnet. Desiré?

Ja, det stemte, og det stemte slet ikke. Et andet navn, måske

et kælenavn? Ja. Deer. Det var dét, ikke? Og pludselig så han dem udefra, Sam og Deer, makkerparret.

Politifolkene.

I næste nu sad de på samme side af et forhørsbord. Sam selv til venstre, Deer til højre. Rosenkvist. Desiré Rosenkvist.

Han så sin egen bistre mine. Han så Deers opmuntrende. Good cop, bad cop. Han så den hånlige Sam Berger-gestus.

Der var tre kvinder. En af dem sad bomstille på en stol i et møbleret rum, hvor regnen slog mod vinduesruderne, og hvor der var blod på gulvet og skudhuller i det.

Eller var der fire?

Eller endnu flere?

Og så forsvandt det alt sammen.

Lige med ét. Som om den utrænede, rystede hjerne fik en overdosis af indtryk og simpelthen slog fra.

Han tog et snublende skridt. Dropstativet raslede. Det strammede i såret, hvor kanylen sad. Han betragtede plastrene på armene. Der så ikke ud til at være sket noget. Han ventede. Til sidst sivede en dråbe klar væske ud af den lille plasticunnel.

Det fungerede stadig.

Han vendte sig om og betragtede stuen. Han havde efterladt et spor efter sig på gulvet. Men ikke blodspor, bare et spor af enkelte klare dråber. Et dropspor, et infusionsspor. Han håbede, at det ville tørre ind, inden personalet kom tilbage.

Han vaklede hen til sengen. Pudlen lå der, uden betræk, men med en tydelig blodplet. Han mærkede på den. Pletten var stadig våd. Han lagde betrækket ved siden af den og besluttede sig for at vente med at trække det på, til blodet var størknet.

For ikke at efterlade sig spor. Blodspor.

Han gik rundt om sengen, tilbage til udgangspunktet. Han satte sig på sengekanten, fik benene op og lagde sig til rette, udstrakt på sengen.

Han stirrede op i loftet. Bag ved det nervøst pulserende

lysskær var der helt hvidt. Men alligevel var der masser af tegn der. Tegn, der begyndte at minde om minder.

Han ville holde en pause. Tømme hjernen igen, give den tid til at lade op. Bagefter måtte han i gang med at huske.

Huske for alvor.